

се защищавамъ, или тѣ ще се нахвърлятъ отъ всички страни? Дали не е по-добре да повикамъ на помощъ другаритѣ си?

Горилитѣ не се върнаха.

Тѣ вървѣха една следъ друга. Най-напредъ бѣха женитѣ и полувръстнитѣ, следъ тѣхъ децата — тѣ бѣха осемъ малки, слабички горилки — а най-отзадъ мж-жетѣ. Познали опасността, тѣ се бѣха строили така отъ желание да защитятъ противъ незнайния врагъ майкитѣ и рожбитѣ имъ.

Горилитѣ вървѣха на четири крака — съ преднитѣ, съ кокалчетата на прѣститѣ си, се опираха леко о земята. Запазиха пълень редъ. Спокойствието при това отстѣпление, край дадената жертва, ме изуми. Никакво тичане и суетене. Никаква бъркотия.

Азъ ги проследихъ.

Следъ половинъ часъ пѣтъ тѣ слѣзоха при една рѣка, пиха вода, преминаха презъ едно наведено дърво отвѣждъ рѣката и се скриха въ гората.

Три десетилѣтия съмъ билъ по ловъ: винаги храбъръ и никога страхливъ. Но и до днесъ считамъ, че това приключение само по една случайность завършитѣ щастливо за менъ.

Тежко и горко ми, ако тогава бѣхъ само наранилъ водача и той се спустише върху менъ съ своята мощна и жестока прегръдка!

Убитиятъ водачъ!... Той ме мжчи и досега. Все ми се струва, че съ оня свой куршумъ азъ не убихъ звѣръ, а единъ добъръ и честенъ приятелъ на човѣка.